

Мл. Ч. Кр. при първонач. у-ще и прогимн. въ с. Плачковци на друж. празникъ.

Пенчо Славейковъ.

ОБОРИЩЕ.

Оборище! Въ светий венецъ на имената,
 венецъ България що кити и до край
 ще кити — блъсъка отъ тебе що сияй
 тамъ той и само той величие придава.
 Безъ тебе бързо би свѣтовната забрава
 обезначила тѣхъ — катъ бисеренъ герданъ,
 комуто липсува елмазътъ, нескованъ
 добре и нѣкжде изгубенъ... Въ дни отдавна
 живѣли сж тждѣзъ, въ гжстацитъ джбравни,
 жреци пустинници. Тайнственний имъ храмъ
 е билъ подъ старитѣ свещени буки, тамъ
 възйети царствено срѣдъ равната поляна,
 прегърнати, единъ на другиго ослана...

И въ книги спазени отъ предвѣковни дни
 е отбелязано, че тукъ сж хорски сждбини
 жрецитѣ гаткали — по бѣга лжкатушенъ
 на пѣнния потокъ, или пѣкъ отъ подслушанъ
 въ потайна доба шумъ на тъмнитѣ листа,
 таинственъ разговоръ повече тамъ съ нощъта —
 и слушалъ земний синъ презъ тѣхъ гласа небесенъ,
 предъ жертвений олтарь въ мечтания унесенъ
 склонилъ глава. Дали гадателъ вдъхновенъ
 тогазъ ще е дозелъ, че сждбоносенъ день
 ще дойде нѣкога и тукъ, надъ изличени
 следи на тоя храмъ, за сетенъ пжть решени
 ще бждатъ сждбитѣ на цѣлъ единъ народъ,
 че презъ рѣки отъ кръвь той ще подири бродъ.

Изъ „Кървава пѣсенъ“, ч. 1, пѣсенъ III.